

Silvija Berga,
p.k. 050259-11808
Doktorantūras izglītība, Mg. Sc. Ing.
SIA "Real Estate in Latvia"
Valdes priekšsēdētāja
Dzimusi un dzīvo Rīgā
Tel. 22494964
E-pasts: silvija.berga@gmail.com

Mana Balss 22077684

Izstrādāt likumu par kompensāciju izmaksu denacionalizēto ēku esošajiem un bijušajiem īrniekiem.

Lūdzu ataunot taisnīgumu Latvijas valstī un izstrādāt un pieņemt likumu, kas paredz kompensāciju izmaksu denacionalizēto ēku īrniekiem to pašreizējās tirgus vērtības apmērā, analogiski tam, kā tas ir izdarīts kaimiņvalstīs Lietuvā un Igaunijā.

Neoficiāli mūsu Valsts vadītāji atzīst, ka denacionalizācija ir bijusi sasteigta un tajā ir bijušas pieļautas daudzas kļūdas, tāpēc lūdzu cienījamos Latvijas valsts vadītājus šīs kļūdas izlabot.

Vēsturisks atskats:

1991. gadā Latvijas valstī sākās denacionalizācija, nerēķinoties ar tā laika ekonomisko situāciju, iedzīvotāju dzīves līmeni, vidējo algu un pirktspēju. Vēl vairāk valsts krievvalodīgo izcelsmes iedzīvotājiem par pārcelšanos uz Krieviju par atstātiem dzīvokļiem izmaksāja kompensāciju par dzīvokļu atstāšanu un repatriāciju uz Krieviju.

Jauno masīvu, tādu kā Ķengarags, Jugla, Imanta, Zolitūde, Purvciems, Pļavnieki, Ziepniekkalns, u.c. iedzīvotājiem, tiem, kuriem padomju valsts bija iedalījusi dzīvokļus šajos jaunajos masīvos, dzīvokļus atļāva privatizēt, viņiem nav jāmaksā par īri 300 -500 EUR/mēnesī, vēl vairāk – viņi var šos dzīvokļus izīrēt un gūt peļņu no tiem.

Visvairāk denacionalizācijas procesā ir cietuši tieši pasaules slavenā Jūgendstila Centra iedzīvotāji, jo viņiem neļāva dzīvokļus privatizēt – lika šķēršļus, uzlauza un demolēja dzīvokļus, salauza un mainīja slēdzenes, atslēdza ūdeni, elektrību un siltumu, dedzināja un šāva, organizācijām vienojoties, neizmaksāja algas, radīja mākslīgus parādus. (Ir dokumentāli pierādījumi).

Drīz pēc denacionalizācijas īres maksa Centra dzīvokļos sasniedza 5 LVL/m². Piem., ja vidēji liels Centra dzīvoklis bija 90 m², tad īre par to sastādīja 450 -500 LVL/mēnesī plus komunālie

maksājumi, kas kopā ar īri sastādīja 600 – 1000 LVL/mēnesī. Atzīmēšu, ka vidējā alga valstī tajā laikā bija apmēram 180 LVL/mēnesī.

Radās milzīga sociālā plaša, kuras rezultātā 30 gadu laikā jau ir cietušas trīs paaudzes. Pirmā ir mūsu vecāki, kuri nomira ar insultiem un infarktiem, saņemot kārtējo īres maksas paaugstinājumu, vidējā paaudze, kurai tajā laikā bija 30 - 40 gadi bija spiesti izbraukt uz ārzemēm, lai vienkārši nenomirtu badā. Pieminēsim aizgājušos! Un šobrīd sociālā plaša šķel jau trešo paaudzi – mūsu bērnus. Jau 30 gadus, novirzot lielāko daļu algas īres maksai, mēs nevārējām atļauties bērniem dot pienācīgu izglītību, skolot tos smalkās ārzemju augstskolās, tādējādi šobrīd ir izveidojusies jauna sociāli atstumto kategorija, kura ir palikusi par kalpiem šiem spožo ārzemju augstskolu grādu ieguvušajiem absolventiem, lai gan pirmo erudīcija bieži vien ir izrādījusies augstāka par otrajiem. Mēs nevarējām viņiem palīdzēt, tāpēc dodiet viņiem iespēju dzīvot šodien!

Līdzās šai problēmai nedrīkst neminēt citu problēmu - jā bija sociālās grupas, maznodrošinātie, atbrīvotie no ieslodzījuma vietām, u.c., kuriem pienācās sociālā palīdzību, ja ne kompensācijas, tad labiekārtotu dzīvokļu veidā, taču tiem, kuriem alga kaut vai par 20 LVL pārsniedza noteikto minimumu jebkāda sociālā palīdzība tika liegta. Tāpat, otra galējība, ja ģimenes ienākumi bija kaut vai par 50 LVL zemāki nekā noteiktais minimums dzīvokļa kredīta saņemšanai, vai arī vecums pārsniedza 54 gadus, kredītu mājoklim nevarēja dabūt. Tā kā šo denacionalizēto ēku īrniekiem nebija pieejami arī šie mājokļi.

Gribētu vēl pieminēt par kļūdām, no kurām denacionalizēto ēku īrnieki ir cietuši vissmagāk:

1. Gadījumi, ja uz denacionalizētās zemes jaunajam īpašniekam atradās padomju laikā celta ēka (80% renovēta), likums nosaka, ka tādā gadījumā jaunajam īpašniekam kompensācija tiek izmaksāta naudā, bet padomju laikā celtās vai renovētās ēkas īrniekiem ļauj privatizēt dzīvokļus. Taču jaunie īpašnieki nekautrējās ar īri aplikt arī padomju laika ēku īrniekus.
2. Lielākā Centra dzīvokļu īrnieku sāpe – viens nopirkts dzīvoklis, (vai nu kooperatīvais, vai nu nekustamo īpašumu tirgū), uz otru nelielu ir tā sauktais padomju laika orderis. Ģimenēm apvienojoties, abi dzīvokļi tika samainīti pret lielāku Centra dzīvokli. Taču jaunie īpašnieki denacionalizēja pilnīgi visu dzīvokli, nerunājot par to, ka puse no tā bija nopirkta. Par dārgiem kapitālajiem remontiem nerunājot. Nekādas kompensācijas netika izmaksātas.
3. Noņēma arī tās mājas, kuras tika padomju laikā bija uzceltas uz bijušo īpašnieku zemes. Tas attiecas vairāk uz tādiem Rīgas vasarnīcu rajoniem kā Rīta Bulļi, Vecdaugava, u.c. Tās jau 30 gadus stāv neapdzīvotas, bet piekļuve tām ir liegta, jo apkārt ir īpašnieka zeme.
4. Tie, kuriem lika šķēršļus augstāk minēto dzīvokļu un ēku privatizācijai, viltoja, falsificēja vai vispār neiesniedz privatizācijas pieteikumu dokumentus denacionalizācijas apliecību piešķiršanas sēdēs.
5. Tie, kuri tika mocīti ar dzīvokļu uzlaušanu un demolēšanu un vandālismu, ar atslēgtām komunikācijām, draudot ar vardarbību, pielietojot pat šaujamo ierocius (man pašai ir vismaz 10 policijas izsaukumi, uz kuriem ir viena un tā pati atbilde – “krimināllietu neierosināt”).
6. Tie, kuriem vecākais ģimenes loceklis pārcēlās citur vai nomira, uzspieda jaunus pārjaunojuma līgumus ar pilnīgi jauniem noteikumiem, pie tam lika parakstīt tos zem šaujamo ierocīta stobra vai arī ģimenei lika momentāni atbrīvot dzīvokli.

7. Organizācijām vienojoties, neizmaksātās algas un mākslīgi radītie parādi, tādejādi atsavinātie dzīvokļi.
8. Ielaušanās inteliģentās ģimenēs – skolotāju, ārstu, inženieru, mākslinieku, u.c., to izšķiršana.
9. Un 1000 citu gadījumu, jo katrs gadījums ir individuāls.

Aicinu parakstīties par taisnīguma atjaunošanu un likuma izstrādi par kompensācijas izmaksu denacionalizēto ēku esošajiem un bijušajiem īrniekiem!